

*Конопельський В. Я.,**кандидат політичних наук, доцент,**начальник кафедри кримінального права та кримінології**Одеського державного університету внутрішніх справ*

РОЛЬ І МІСЦЕ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ У ПРАВОВОМУ МЕХАНІЗМІ ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ У ВИПРАВНИХ КОЛОНІЯХ УКРАЇНИ

Анотація. В статті на підставі аналізу сучасних нормативно-правових актів та наукових підходів, пов'язаних із змістом кримінально-виконавчої політики України, визначені роль і місце принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань під час їх формування. Також запропоновані науково обгрунтовані шляхи вирішення існуючих проблем.

Ключові слова: кримінально-виконавча політика, політика у сфері боротьби зі злочинністю, принцип диференціації та індивідуалізації виконання покарань, засуджений до позбавлення волі, виправні колонії, дільниці виправних колоній.

Постановка проблеми. Однією з проблем, що потребують розв'язання, а також пріоритетним завданням, яке визначене в Концепції реалізації державної політики у сфері профілактики правопорушень на період до 2015 року (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 30.11.2011 № 1209-р), є протидія рецидивній злочинності. Зазначена проблема є актуальною як з часів проголошення незалежності України, так і в сучасних умовах. При цьому суттєво не змінилась ситуація і з прийняттям нового Кримінального кодексу (далі – КК) України у 2001 р. Про це, зокрема, свідчать статистичні дані, що характеризують стан рецидивної злочинності в Україні.

Крім цього, як показує практика та результати наукових досліджень, однією з детермінант, що породжує та обумовлює даний вид злочинності, є прорахунки в організації виконання покарання у виді позбавлення волі та, зокрема, неналежний стан реалізації принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань. З огляду зазначеного, вибрана тема цієї статті є актуальною та такою, що носить теоретико-прикладний характер.

Мета статті. Провести аналіз сучасного стану застосування на практиці принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарання, визначити роль і місце в правовому механізмі протидії організованій злочинності у виправних колоніях України.

Стан дослідження. Вивчення наукових джерел показало, що у тій чи іншій мірі дослідження питань кримінально-виконавчих засад протидії організованій злочинності у виправних колоніях України присвячені роботи таких вчених: О.В. Беци, І.Г. Богатирьова, В.В. Василевича, А.П. Геля, О.М. Джужи, Т.А. Денисової, В.В. Кондратішиної, О.Г. Колба, В.О. Меркулової, О.В. Лисодеда, Л.П. Оники, А.Х. Степананюка, В.М. Трубникова, І.С. Яковець, ін. Поряд з цим питання щодо відображення у сучасній кримінально-виконавчій політиці України ролі кримінально-виконавчих засад протидії організованій злочинності в Україні та місця принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань у науці в прямій постановці не ставилось, що й виступало додатковим аргументом при виборі теми даної наукової статті.

Виклад основних положень. Практика боротьби зі злочинністю свідчить, що без точного та повного визначення

детермінант, що породжують та обумовлюють зміст того чи іншого виду злочинності, досить складно як запобігати, так і протидіяти їй в цілому, включаючи можливості органів та установ виконання покарань. При цьому основним показником і своєрідним «індикатором» оцінювання реального стану вчинення засудженими злочинів в УВП та ефективності запобігання їм, як вірно зазначив І.М. Копотун, є статистика [1, с. 195]. Більш того, наголошуючи на ролі статистики, у тому числі правової, варто констатувати, що всі наукові дослідження та державні програми щодо заходів запобігання злочинності ґрунтуються також на статистичних даних. Проте, як правильно зауважили ряд науковців, офіційні звіти про злочинність у країні не завжди відображають фактичну криміногенну обстановку, особливо з урахуванням того, що в основі цих органів, включаючи ДКВС України, на які переважно покладено відповідальність за зростання рівня злочинності, значна частина злочинів не реєструється [2, с. 65]. З іншого боку, як показує практика та спеціальні наукові дослідження, значна частина жертв не повідомляє про злочини у правоохоронні та інші органи державної влади з тих чи інших причин, формуючи таким чином так звану «латентну» (тіньову, скриту, незареєстровану тощо) злочинність [3].

Це у повній мірі відноситься й до діяльності органів та установ виконання покарань, зокрема з питань протидії організованій злочинності. Як з цього приводу зробив висновок О.М. Литвак, загальні розміри латентної злочинності набагато більші, ніж 90% від усіх фактично вчинених злочинів, і латентна злочинність існує та впливає на суспільне життя через свої наслідки [4, с. 63].

Аналогічні проблеми характерними є й для ДКВС України. Зокрема, як встановив С.Ю. Лукашевич, адміністрація УВП часто замість порушення кримінальних проваджень застосовує до засуджених дисциплінарні стягнення, передбачені КВК [5, с. 259], не дивлячись навіть на інструктивні приписи (вказівки, рекомендації, вимоги тощо) у цьому контексті ДПтС України. До такого ж висновку прийшов і А.П. Закалюк, який зауважив, що можна констатувати, що три четверті злочинів в УВП є результатом не лише об'єктивного факту їх учинення, скажімо, як умисного вбивства, тяжкого тілесного ушкодження, втечі тощо, а й певною мірою суб'єктивного ставлення адміністрації до доцільності заведення кримінальної справи за ознаками, зокрема, ст. 391 КК проти того чи іншого засудженого [6, с. 597].

Як встановлено у ході даного дослідження, проблеми латентної злочинності у повній мірі є співвідносними з проблемами протидії організованій злочинності, враховуючи, що у структурі злочинності у місцях позбавлення волі (пенітенціарної злочинності, т. ін.) її питома вага офіційно є незначною. Поряд з цим, сучасна протидія злочинності, у тому числі в УВП, як свідчить вивчення наукових джерел і практики, характеризується зростаючою роллю, тих видів діяльності, що надають

у розпорядження правозастосовців дані, відомості та засновані на їх аналізі науково-обґрунтовані рекомендації відповідного порядку [7, с. 67]. При цьому, як зауважив Д.Й. Никифорчук, варто пам'ятати, що аналіз, як сфера наукової практики – це складна система розумових операцій щодо вивчення систем (суб'єктів, об'єктів, процесів або явищ), які потім представляються у формалізованому вигляді [8, с. 6].

Виходячи з означених методологічних засад та враховуючи, як обґрунтовано зробив висновок А.П. Закалюк, що питання соціальної зумовленості кримінально-правової норми, безперечно, становить інтерес для науки кримінального права, все таки слід мати на увазі, що відповідь на нього вона має знаходити не через включення його до свого предмету або пояснення соціологічною змістовністю останнього, а в кримінології, до предмету якої належить переважно природа та сутність злочинності, виду злочинів і окремого злочину та суспільних заходів реагування на них, включаючи кримінально-правові [6, с. 14]. Саме зазначені підходи і були застосовані у цій роботі, що, без сумніву, ні в якому разі не зменшило рівня впливу на її результати й інших методів і засобів пізнання такого суспільно небезпечного явища, як вплив організованих злочинних формувань на стан правопорядку у виправних і виховних колоніях. Крім цього, беручи до уваги суспільну (змістовну) кримінологічну значущість та кримінологічний інтерес до характеристики даного виду злочинів, а саме – злочинів, що вчиняються організованими злочинними угрупованнями, у тому числі у місцях позбавлення волі, у цій роботі віднесені кількісно-якісні показники їх стану (за усіма його складовими показниками) та осіб, що вчинили злочини даного виду, у цілому по Україні та співвідносно до стану, динаміки та рівня цих злочинів у виправних і виховних колоніях. При цьому, не дивлячись на зменшення в останні роки питомої ваги вчинених організованими злочинними угрупованнями злочинів у структурі загальної злочинності, їх суспільна небезпека в цілому не зменшилась, враховуючи високий рівень латентності цих злочинів саме в діяльності зазначених організованих формувань.

Такий висновок ґрунтується на наступних даних судової статистики. Так, у 2003 р. за вчинення злочинів у складі організованої групи чи злочинної організації було засуджено 1071 особу, що на 2,6% більше, ніж у 2002 р.; у 2004 р. – 1,3 тис. осіб, або на 19,4% більше ніж у 2003 р.; у 2005 р. – 1,5 тис.; у 2006 р. – 1,3 тис. осіб; 2007 р. – 1,2 тис. осіб; 2008 р. – 1050 осіб; 2009 р. – 1112; 2010 р. – 1,2 тис. осіб; 2011 р. – 1,1 тис. осіб; 2012 р. – 1,2 тис. осіб; 9 міс. 2013 р. – 768 осіб [9].

Динаміка вчинення злочинними організованими групами та злочинними організаціями мала такий вигляд: у 2003 р. – 5,3 тис. злочинів; 2004 р. – 5,6 тис. злочинів, або на 9,4% більше ніж у 2003 р., у тому числі 45 бандитських нападів, 49 умисних убивств, включаючи 2 – на замовлення, 1,3 тис. крадіжок чужого майна (23% від усіх крадіжок, зареєстрованих в Україні); у 2005 р. – майже 2 тис. злочинів; у 2006 р. – 4 тис. злочинів; у 2007 – 2013 рр. – кількість злочинів залишалась у межах середньостатистичних [9].

Все це привело до того, що у виправних колоніях України, враховуючи й численні проведені амністії, зосереджуються найбільш небезпечні категорії засуджених до позбавлення волі, зокрема на 10 років і більше, які в умовах гуманізації чинного КВК та пропонуємих змін і доповнень до нього такого ж порядку та спрямування використовують ці обставини для створення організованих злочинних формувань в УВП. Так, станом на 01.06.2014 року у виправних колоніях України трималось: а) більше 10 тис. осіб, засуджених від 10 до 15 років позбавлення волі, включаючи й учасників організованих злочинних

угруповань; б) стільки ж засуджених – від 8 до 10 років позбавлення волі; в) майже 31 тис. осіб – засуджених від 5 до 8 років позбавлення волі [10], тобто у цих УВП у структурі засуджених більше 30% складом особи, які вчинили тяжкі та особливо тяжкі злочини, включаючи й у складі організованих злочинних угруповань [11, с. 67-68].

Структура злочинів, що вчиняються організованими злочинними угрупованнями в Україні, у цілому має наступний вигляд: 1) крадіжки – 27% у середньому щорічно від загальної кількості усіх вчинених учасниками організованої злочинності; 2) шахрайство – 10,1%; 3) незаконне вироблення, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення, пересилання чи збут наркотичних засобів, психотропних речовин та їх аналогів – 8,7%; 4) розбій – 6,2%; 5) підроблення документів, печаток, штампів та бланків, їх збут, використання підроблених документів – 5,9%; 6) привласнення, розтрата майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем – 4,4%; 7) вимагання – 4,1%; 8) службове підроблення – 3,1%; 9) незаконний обіг зброї – 2,8%; 10) незаконне заволодіння транспортним засобом – 2,3%; 11) торгівля людьми або інша незаконна угода щодо передачі людини – 2,1%; 12) зловживання владою або службовим становищем – 1,7%; 13) хабарництво – 1,5%; 14) легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом – 1,4%; 15) умисне вбивство – 1,1%; 16) інші злочини – 24,4%.

У виправних колоніях України структура засуджених до позбавлення волі по видах вчинених ними злочинів мала наступний вигляд: 1) умисне вбивство – більше 17 тис. осіб; 2) умисне тяжке тілесне ушкодження – майже 10 тис. осіб; 3) розбій – 13,5 тис. осіб; 4) грабіж – більше 16 тис. осіб; 5) крадіжка – 23 тис. осіб; 6) хуліганство – майже 2 тис. осіб [10].

У цих УВП трималось 28% осіб, засуджених за злочини у сфері обігу наркотичних, психотропних речовин, їх аналогів і прекурсорів та 36% – за розбій, грабіж і вимагання, тобто зв'язок між структурою злочинів, які вчиняють організовані злочинні угруповання, та структурою засуджених, що відбувають покарання у місцях позбавлення волі, є очевидним.

Рівень організованої злочинності в Україні, як показало вивчення статистичних джерел, оцінюється за трьома основними показниками: а) кількістю виявлених організованих груп та злочинних організацій; б) кількістю осіб, що вчинили злочин у їх складі; в) кількістю таких злочинів, що були закінчені розслідуванням. Аналіз наукової літератури та практичних джерел інформації дає можливість стверджувати, що динаміка зазначених показників, попри відхилення від основних тенденцій в окремі роки, має три чітко виражені періоди.

Перший період охоплював 1993-1999 рр. і характеризувався постійним і значним зростанням показників, по яких давалась оцінка організованої злочинності. При цьому кількість організованих злочинних угруповань (організованих груп і злочинних організацій), які щорічно виявлялися, збільшилась за зазначений період з 440 до 1166, тобто у 2,7 рази.

Протягом другого періоду (2000-2009 рр.) в основному спостерігалось зменшення зазначених вище показників. Так, кількість виявлених організованих злочинних угруповань скоротилась на кінець цього періоду до 380 (-67,5% порівняно з рівнем 1999 р.

Третій період (2010-2013 рр.) характеризувався тим, що кількість виявлених організованих груп та злочинних організацій, а також виявлених осіб, які вчиняли злочини у їх складі, та розслідуваних злочинів постійно зменшувалась [11, с. 67-68].

Аналогічні тенденції мали місце, включаючи й зазначені вище періоди, й в УВП України. Так, якщо у третьому періоді, розпочинаючи з 2008 р. по даний час (01.06.2014 р.), у виправ-

них і виховних колоніях не було зареєстровано жодного злочину, передбаченого ст. 294 КК України «Масові заворушення» [12, с. 20], то у 1993-2001 рр. (перший період) та у 2002-2008 рр. (другий період) кількість таких злочинів коливалась від 1 до 3 щорічно [13, с. 124-165]. З 1993 р. по 2014 рр. у зазначених УВП мало місце тільки 5 випадків захоплення заручників (ст. ст. 147-349 КК), активними учасниками яких були особи, засуджені за вчинення злочинів у складі організованих злочинних формувань [1, с. 203-206].

Проте найбільш показовими у цьому контексті є зареєстровані в УВП злочини, що передбачені ст. 391 КК «Злісна непокоря вимогам адміністрації установи виконання покарань» та ст. 392 «Дії, що дезорганізують роботу установ виконання покарань», головними суб'єктами вчинення яких є засуджені з числа учасників організованих злочинних формувань [1, с. 206-208]. Зокрема, структурі злочинів, вчинених у виправних колоніях, питома вага суспільно небезпечних і караних діянь, що визначені у ст. 391 КК складала: у 2008 р. – 46% (245 злочинів у абсолютних цифрах); 2009 р. – 44% (186); 2010 р. – 44% (177); 2011 р. – 34% (157); 2012 р. – 35% (201); 2013 р. – 33,4% (172) [12, с. 20]. У 2014 р. зазначені тенденції по даному виду злочинів не змінилися [10].

Що стосується динаміки вчинення злочинів по ст. 392 КК, то ситуація складалась наступним чином: з 1991 р. по 2007 рр. – щорічно мало місце по 1-2 злочини, що були обумовлені діями, які дезорганізували роботу УВП [13, с. 136]; у 2008-2009 рр. такі злочини в УВП не вчинялись, а з 2010 р. по 2013 рр. засудженими було вчинено щорічно по одному, зазначеному в ст. 392 КК, злочину. У 2014 р. такі суспільно небезпечні прояви з боку осіб, які відбували покарання у виді позбавлення волі, зареєстровані не були [10]. При цьому, як і по ст. 391 КК, так і по ст. 392 КК, активними учасниками та організаторами цих злочинів були раніше судимі особи та члени організованих злочинних формувань. Так, серед засуджених по ст. 392 КК, як встановив І.М. Копотун, переважала частка судимих у другий і третій рази (58%). При цьому важливою складовою кримінально-правової характеристики цих осіб є те, що третині із них (33%) судом було призначено покарання у виді позбавлення волі на строк від 5 до 10 років, тобто вони відбували покарання за вчинення тяжких та особливо тяжких злочинів та 16,7% – на строк понад 10 років позбавлення волі [1, с. 253].

Серед інших характерних ознак суб'єктів вчинення злочину, зазначеного в ст. 392 КК, варто виділити наступні: а) найбільш криміногенними були особи віком 18-24 рр. [1, с. 252], що цілком співвідноситься з даними щодо основних суб'єктів загальної та організованої злочинності в Україні [11, с. 71] та свідчить про діалектичний зв'язок видової (у даному випадку – злочинності в УВП) та загальної злочинності; б) питома вага осіб віком від 25 до 29 рр. у структурі даного злочину складає 25%; стільки ж осіб вчиняють цей злочин у віці від 30 до 40 рр.; в) 16,7% злочинів по ст. 392 КК припадає на засуджених віком від 40 до 50 рр. [1, с. 252].

У структурі засуджених, які вчиняють злочин, передбачений у ст. 392 КК, крім цього науковці виділяють таку групу осіб, які взагалі не підлягають виправленню, позаяк вони не визнають своєї вини та заперечують справедливості вироку суду щодо них, а також є активними учасниками груп негативної спрямованості засуджених [14, с. 45], які в подальшому передбачають в організовані злочинні формування у виправних колоніях, що обумовлює необхідність видозміни правових норм, пов'язаних з реалізацією принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань (ст. ст. 88, 92, 100, 101, ін. КВК).

Особливості психологічного складу суб'єктів зазначеного злочину дали підстави І.М. Копотуну поділити їх на два типи: зі стійким і нестійким характером [1, с. 254], що, без сумніву, слід також врахувати при удосконаленні механізму реалізації на правовому рівні та практиці принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарання у виді позбавлення волі [15, с. 122-126]. Разом з тим, слід звернути увагу і на те, що відомчі статистичні дані, які подаються органами, що здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, суттєво відрізняються від тих даних, які відображені в судовій статистиці як у період 1994-2000 рр. [16, с. 24-26], так і у 2001-2013 рр. [9]. Як видається, така «різниця» пояснюється, з одного боку, непрофесійністю діяльності суб'єктів протидії організованій злочинній діяльності, а, з іншого, – високим рівнем корупційних зв'язків цих угруповань з органами правосуддя. Так, як встановив О.Г. Кулик, розпочинаючи з 1993 року (часу прийняття Закону України «Про організаційно-правові засади боротьби з організованою злочинністю в Україні») і по даний час щорічно у структурі організованої злочинності кількість організованих груп і злочинних організацій з корупційними зв'язками складала до трьох десятків, або 4% від усіх виявлених таких угруповань [17, с. 123], хоча й характеризувалась періодичними спадами та зростаннями [11, с. 67]. Зокрема, найбільша кількість таких злочинних формувань була зареєстрована у 1994 р. – 45, а найменша у 2007 р. – 13 [18, с. 123]. У 2002-2006 р. виявлялося щороку в середньому 26 організованих груп та злочинних організацій з доведеними у судовому порядку корупційними зв'язками, у 2008 р. цей показник знизився до 15 угруповань, а в подальші роки постійно збільшувався: у 2009 р. – 27, 2010 р. – 29, 2011 р. – 38 [11, с. 67]; 2012 р. – 41; 2013 р. – 43 [18].

Висновок. Хоча прямий причинний зв'язок (позаяк це має бути об'єктом окремого дослідження) між організованими злочинними угрупованнями з корупційними зв'язками в Україні та такими ж формуваннями в УВП не встановлений, кримінологічна характеристика проявів корупції серед персоналу ДКВС України [19] виступає одним із аргументів щодо впливу організованих злочинних формувань в УВП й на цей процес.

Література:

1. Копотун І.М. Теоретико-прикладні та правові засади запобігання злочинам, що зумовлюють виникнення надзвичайних ситуацій у виправних колоніях України : дис. ... докт. юрид. наук / 12.00.08 – Одеса : Нац. ун-т «Одеська юридична академія», 2014. – 510 с.
2. Джува О. Джерела кримінологічної інформації про стан злочинності в Україні / О.Джува, Д. Голосніченко, А. Кирилюк // Право України. – 2003. – № 12. – С. 65–70.
3. Оболенцев Ф. Актуальні проблеми латентної злочинності: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук / 12.00.08. – Х. : Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого, 2001. – 19 с.
4. Литвак О.М. Латентна злочинність і деякі аспекти / О.М. Литвак // Право України. – 2003. – № 1. – С. 63–64.
5. Лукашевич С.Ю. Шляхи підвищення ефективності політики держави у сфері запобігання та протидії злочинності [Текст] / С.Ю. Лукашевич // Правові засади підвищення ефективності боротьби зі злочинністю в Україні: матеріали наук.-практ. конф. (м. Харків, 15 травня 2008 року). – Х. : Право, 2008. – С. 257–260.
6. Закалок А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: У 3-х кн. – К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. – Кн. 2: Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. – 712 с.
7. Противодействие преступности: учебное пособие / Литвинов А.Н., Давыденко Л.М., Давыденко М.Л. и др. – К. : «Хай-Тек Пресс», 2011. – 200 с.
8. Аналітична робота в оперативно-розшуковій діяльності : [навч.-практ. посіб. / Никифорчук Д.Й., Бусол О.Ю., Бірюков Г.М. – К. : Нац. ун-т ДПС України, 2012. – 152 с.
9. Дані судової статистики за 9 місяців 2013 р. // Верховний Суд України : Інформаційний сервер [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua>.

10. Про стан злочинності в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах за I півріччя 2014 року та заходи щодо його поліпшення [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.kvs.gov.ua>.
11. Кулик О.Г. Злочинність в Україні на початку XXI століття: монографія / О.Г. Кулик. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 272 с.
12. Копотун І.М. Теоретико-прикладні та правові засади запобігання злочинам, що зумовлюють виникнення надзвичайних ситуацій у виправних колоніях України : автореф. дис. ... докт. юрид. наук / І.М. Копотун. – Одеса : Нац. ун-т «Одеська юридична академія», 2014. – 40 с.
13. Колб О.Г. Установа виконання покарань як суб'єкт запобігання злочинам: дис. ... докт. юрид. наук / 12.00.08 – К. : НАВСУ, 2007. – 513 с.
14. Копотун І.М. Характеристика особи засудженого, який вчиняє дії, що дезорганізують роботу установ виконання покарань / І.М. Копотун // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2012. – № 20. – ч. 2. – Т. 3. – С. 44–47.
15. Анисимков В.М. Кримінальна субкультура і її нейтралізація в исправительных учреждениях России : дис. ... докт. юрид. наук / 12.00.08 – Саратов: Саратов. гос. ун-т, 1998. – 314 с.
16. Розгляд судами загальної юрисдикції справ різних категорій протягом 1990-2000 рр. // Вісник Верховного Суду України. – 2002. – № 1(29). – С. 12–26.
17. Кулик О.Г. Злочинність в Україні: тенденції, закономірності, методи пізнання: монографія. – К. : Юрінком Інтер, 2011. – 288 с.
18. Статистичний щорічник України за 2013 рік / За заг. ред. О.Г. Осауленка. – К. : Державний комітет статистики України, 2014. – 612 с.
19. Лисенко В.О. Запобігання злочинам корупційної спрямованості у Державній кримінально-виконавчій службі України : дис. ... канд. юрид. наук / 12.00.08 – Х. : ХНУВС, 2014. – 246 с.

Конопельский В. Я. Роль и место дифференциации и индивидуализации в правовом механизме противодействия организованной преступности в исправительных колониях Украины

Аннотация. В статье на основании анализа современных нормативно-правовых актов и научных подходов, связанных с содержанием уголовно-исполнительной политики Украины, определены роль и место принципа дифференциации и индивидуализации исполнения наказаний, а также предложены научно обоснованные пути решения существующих проблем.

Ключевые слова: уголовно-исполнительная политика, политика в области борьбы с преступностью, принцип дифференциации и индивидуализации исполнения наказаний, осужденный к лишению свободы, исправительные колонии, участки исправительных колоний.

Konopelsky V. Differentiation and individualizations role and place in lawful mechanism of counteraction to organized criminality in correctional institutions of Ukraine

Summary. The article is based on the analysis of current regulations and scientific approaches related to the content of the penal policy of Ukraine, the role and place of the differentiation and individualization of penal during its formation, and proposed science-based solutions to the existing problems.

Key words: penal policy, policy in the fight against crime, principle of differentiation and individualization Penitentiary, sentenced to imprisonment, penal colony, penal station.